

Súd: Okresný súd Nitra
Spisová značka: 21Nt/34/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4124011334
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 07. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimír Sopúch
ECLI: ECLI:SK:OSNR:2025:4124011334.11

Uznesenie

Okresný súd Nitra, samosudcom JUDr. Vladimírom Sopúchom, v trestnej veci odsúdeného A. B., o návrhu odsúdeného na povolenie obnovy konania, na verejnom zasadnutí konanom v Nitre, dňa 07.07.2025, takto

rozhodol:

Podľa § 399 odsek 2 Trestného poriadku, návrh odsúdeného A. B., narodeného XX.XX.XXXX v Nitre, trvale bytom C. D., prechodne bytom C. D., E. XXX, toho času vo výkone trestu odňatia slobody Hrnčiarovce nad Parnou, zo dňa 10.09.2024 na povolenie obnovy konania v trestnej veci vedenej na Okresnom súde Nitra pod sp. zn. 5T/7/2022, v ktorej súd o obžalobe rozhodol rozsudkom 5T/7/2022 dňa 25.10.2022, ktorý nadobudol právoplatnosť v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Nitre sp. zn. 1To/108/2022 dňa 13.12.2022 a ktorými súdy obžalovaného uznali za vinného a uložili mu trest odňatia slobody vo výmere 10 rokov so zaradením na výkon uloženého trestu do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia, z a m i e t a, pretože nezistil podmienky obnovy konania podľa § 394 Trestného poriadku.

odôvodnenie:

Odsúdený A. B. (ďalej len „odsúdený“) podal prostredníctvom obhajcu JUDr. Ondrejom Urbanom, MBA, advokát a súčasne i konateľ spoločnosti URBAN&PARTNERS s.r.o. (ďalej v texte len so znením „obhajca“) dňa 10.09.2024 na Okresný súd Nitra návrh na povolenie obnovy konania v právoplatne skončenej veci, rozsudkom Okresného súdu Nitra, sp. zn. 5T/7/2022 zo dňa 25.10.2022, právoplatným dňa 13.12.2022, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Nitre, sp. zn. 1To/108/2022, zo dňa 13.12.2022.

Odsúdený návrh na povolenie obnovy konania odôvodnil tým, že vo veci existujú nové dôkazy a skutočnosti, pričom má za to, že týmito skutočnosťami skôr neznámymi možno odôvodniť iné rozhodnutie o vine, preto navrhol vypočuť svedkov: F. G., H. I. a J. G., ktorí mali pred policajtní vypovedať pod nátlakom v neprospech odsúdeného a tak ani ich výpovede pred súdom sa nezakladajú na pravde, pretože boli k výpovediam donútení nátlakom, nakoľko prvostupňový a taktiež druhostupňový súd založili vinu odsúdeného na výpovediach týchto svedkov (predtým neznámym dôkazom sa rozumie predovšetkým dôkaz, ktorý nebol vykonaný v pôvodnom konaní, ale aj dôkaz síce v pôvodnom konaní vykonaný, ale s novým obsahom). Rozsudky súdov boli založené na výpovediach vyššie uvedených svedkov, ktorí podľa odsúdeného neuvádzali pravdu. Títo traja svedkovia vo svojich čestných vyhláseniach uviedli, že ich výpovede neboli pravdivé z dôvodu nátlaku a donucovania, preto takéto pôvodné dôkazy (výpovede) nemožno ani len považovať za zákonné a vierohodné a k posúdeniu viny odsúdeného ich je potrebné vykonať nanovo, pričom rovnako takéto výpovede nemôžu prejsť testom „RAVEN“ (povešť svedka, schopnosť „vidieť“, záujem prospechu, odbornosť svedka, nezaujatosť svedka).

Obhajca ďalej poukázal na novelu Trestného zákona s tým, že v prípade povolenia obnovy konania s poukazom na ustanovenie § 2 odsek 1, odsek 2 Trestného zákona by v novom konaní za skutok v bode 1/ odsúdenému nehrozila trestná sadzba v rozmedzí desať rokov až pätnásť rokov ale v rozmedzí sedem

rokov až pätnásť rokov, a teda by sa už nejednalo o obzvlášť závažný zločin, ale o zločin a aj v prípade opätovného odsúdenia by mohol byť odsúdenému uložený priaznivejší trest.

Ďalej poukázal na nepríčetnosť odsúdeného, nakoľko vo veci boli vypracované dva znalecké posudky Mgr. Jolanou Múdrú a MUDr. Eduardom Višňovským. Znalčka J. J. uviedla, že mentálna úroveň odsúdeného sa pohybuje vo veku 9-10 ročného dieťaťa a schopnosť odsúdeného uvedomiť si spoločenské dôsledky svojho konania a rozpoznať jeho nebezpečnosť bola znížená. Znalec J. C. odlišne od znalkyne uviedol, že podľa neho odsúdený bol schopný chápať zmysel trestného konania. Podľa obhajcu je nespornou skutočnosťou, že odsúdeného mentálna a rozumová vyspelosť je na úrovni 9-10 ročného dieťaťa, teda odsúdený je na mentálnej úrovni mladší ako kritérium veku pre vyvedenie trestnej zodpovednosti páchatel'a. Podľa obhajcu súdy tomuto záveru nejakú pozornosť nevenovali a nemohli tak správne posúdiť a ustáliť ovládacie a rozpoznávacie schopnosti odsúdeného a teda súdy nemohli správne právne posúdiť ustanovenie § 23 Trestného zákona a tak z uvedených dôvodov navrhol opätovne vypočuť znalca MUDr. Višňovského a vykonať nový znalecký posudok a to iným znalcom, pretože otázka nepríčetnosti odsúdeného nebola v pôvodnom konaní objasnená bez dôvodných pochybností.

Obhajca dňa 03.12.2024 zaslal súdu odborné vyjadrenie znalca psychiatra MUDr. Petra Šomšáka (odborné posúdenie záverov znaleckých posudkov vypracovaných znalcom MUDr. Višňovským a Mgr. Múdrú).

Súd na verejnom zasadnutí oboznámil žiadosť odsúdeného na povolenie obnovy konania (č. l. 2-19), rozsudok Okresného súdu Nitra sp. zn. 5T/7/2022 (č.l. 30-39), rozsudok Krajského súdu v Nitre sp. zn. 1To/108/2022 (č.l. 40-46), odpis registra trestov (č.l. 48-49, 64-65; 185-186), ilustráciu ZVJS (č.l. 50, 58), ilustráciu Centrálnaj evidencie správnych deliktov a priestupkov (č.l. 60-63; 181-184), hodnotenie na odsúdeného z ÚVTOS Hrnčiarovce nad Parnou (č.l. 69-70), skrátenej výpis klienta (č. l. 71), odborné vyjadrenie znalca MUDr. Šomšáka (č.l. 77-89), hodnotenie z ÚVTOS Hrnčiarovce nad Parnou (č.l. 69-70), skrátenej výpis klienta (č. l. 71), odborné vyjadrenie znalca MUDr. Šomšáka (č.l. 77-84; 85-59), znalecký posudok znalca MUDr. Šomšáka (č.l. 117-156), vyjadrenie odsúdeného k znaleckému posudku (č.l. 168-171), žiadosť o poskytnutie informácií (č.l. 175-176), sťažnosť odsúdeného (č.l. 209-211), znalecký posudok MUDr. Višňovského (č.l. 212-230), späťvzatie sťažnosti (č.l. 231).

Z pripojeného spisu Okresného súdu Nitra, sp. zn. 5T/7/2022 súd oboznámil na verejnom zasadnutí najmä: rozsudok Okresného súdu Nitra č.l. 725-741, odvolanie odsúdeného č.l. 795-815, rozsudok Krajského súdu v Nitre sp.zn. 1To/108/2022, č.l. 824-836, dovolanie č.l. 876-907, vyjadrenie prokuratúry k dovolaniu, č. l. 914-915, vyjadrenie odsúdeného k vyjadreniu prokurátora, č.l. 918-922, predkladacia správa OS Nitra k dovolaniu č.l. 932, doplnenie dovolania č.l. 943-948, 951-954, 974-1001, uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, č.l. 1007-1019.

Odsúdený bol rozsudkom Okresného súdu Nitra sp. zn. 5T/7/2022 zo dňa 25.10.2022, právoplatným dňa 13.12.2022, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Nitre, sp. zn. 1To/108/2022, zo dňa 13.12.2022 uznaný vinným zo spáchania : v bode 1. pre obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 odsek 1 písmeno c), písmeno d), odsek 2 písmeno c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písmeno b), písmeno j) Trestného zákona, v bode 2. pre prečin nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 294 odsek 1 Trestného zákona a bol mu uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 10 (desať) rokov, na výkon ktorého bol zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom strázenia a zároveň mu bol uložený trest prepadnutia veci a to mobilný telefón zn. Samsung s popraskaným displejom, IMEI 1357577/331074/2 a mobilný telefón zn. Samsung bielej farby, poškodený s popraskaným displejom, IMEI 356099/06/087919/6 nachádzajúcich sa v úschove na OKP KR PZ Nitra, na oddelení dokladov a podľa § 83 odsek 1 písmeno g) Trestného zákona mu súd uložil ochranné opatrenie - zhabanie veci, a to 19 ks nábojov zn. K. G. kaliber 7,65 nachádzajúcich sa v úschove na OKP KR PZ Nitra, na oddelení dokladov. Súd mu taktiež uložil odsúdenému podľa § 76 odsek 1 Trestného zákona s použitím § 78 odsek 1 Trestného zákona ochranný dohľad na 2 (dva) roky.

Súd následne na verejnom zasadnutí konanom dňa 24.03.2025 vykonal výsluch svedkov F. G., H. I., J. G..

Svedok F. G. na verejnom zasadnutí uviedol, že si nepamätal ako vypovedal na hlavnom pojednávaní v právoplatne skončenej trestnej veci pôvodne vedenej na Okresnom súde Nitra pod sp. zn. 5T/7/2022. V prípravnom konaní vypovedal dobrovoľne. Po nahliadnutí do spisu (21Nt/34/2024 na č.l. 16) potvrdil svoj podpis na čestnom prehlásení, ktorý vykonal dobrovoľne. Uviedol, že v prípravnom konaní pred vyšetrovateľom vypovedal pravdu, ale bol donútený, aby svoju výpoveď podpísal. Vedel, že vypovedal aj pred súdom, ale bližšie si nič nepamätal.

Svedok H. I. na verejnom zasadnutí uviedol, že čestné prehlásenie, ktoré mu samosudca predložil k nahliadnutiu (č.l. 14) podpísal dobrovoľne a zotrval na skutočnostiach uvedených v tomto čestnom vyhlásení, pred vyšetrovateľom vypovedal v neskorých hodinách, približne medzi 22.00 hod. až 23.00 hod., neriešil čo je v zápisnici o jeho výsluchu napísané, podpísal ju odišiel, a až na hlavnom pojednávaní uviedol, že to, čo vypovedal pred vyšetrovateľom, nebola pravda. Uviedol, že odsúdený nebol dílerom drog, ale ich konzumentom. Potvrdil, že od odsúdeného nikdy žiadne drogy nekupoval. V trestnej veci odsúdeného nebol zadržaný, vypovedal v nej ako svedok. Na hlavnom pojednávaní vypovedal pravdu, ale presne si už nepamätal, čo vypovedal. Najlepšie si pamätal na výpoveď pred súdom. K napísaniu čestného vyhlásenia ho viedlo to, že zbytočne a neprávom je odsúdený v base.

Svedok J. G. na verejnom zasadnutí uviedol, že čestné prehlásenie, ktoré mu samosudca predložil k nahliadnutiu (č.l. 18) podpísal dobrovoľne, pričom zotrval na jeho obsahu. Nevedel uviesť, kto pripravil čestné prehlásenie pripravil, nepamätal si, ako sa k nemu dostalo, nepamätal si, či bol na obecnom úrade overiť podpis. Cítil, že pred vyšetrovateľom vypovedal pod nátlakom. Iné k veci neuviedol.

Znalec J. H. L. na verejnom zasadnutí konanom dňa 09.06.2025 uviedol, že odsúdeného vyšetрил dňa 20.01.2024. Čo sa týka diagnózy odsúdeného, to je jeden z bodov, kde sa s J. C. nezhodli. Mal k dispozícii posudok znalkyni Mgr. Múdrej, ktorá sa vyjadрила k jeho inteligencii a nepriamo aj ku diagnóze. Takisto mal k dispozícii dokumenty z roku 1993, na základe ktorých odsúdený navštevoval špeciálnu školu, práve kvôli tomu, že nebol schopný na základe jeho intelektu absolvovať normálnu základnú školu. Vyšetrenie, tento zdroj informácií, znalecký posudok Mgr. Múdrej znalkyne z odboru psychológie, odvetvie klinickej psychológie, ktorá p. B. vyšetřila, urobila mu IQ testy, stanovil diagnózu ľahkej mentálnej zaostalosti. Pri miernej duševnej zaostalosti sa rozlišuje ešte mierna duševná zaostalosť s minimálnou poruchou správania alebo s nejakou ťažkou poruchou správania, ktorá vyžaduje liečbu. Úroveň kognitívnych, čiže rozumových funkcií pri miernej duševnej zaostalosti podľa odbornej literatúry odsúdený mal na úrovni 9-12 ročného dieťaťa, s tým, že sa opiera o vedecké fakty. Je na znalcovi, či sa rozmedzí 9-12 rokov, prikloní k 12 rokom alebo skôr k 9 rokom. Odsúdenému skúšal dávať čítať, písať a počítať. Odsúdený čítať nevedel skoro vôbec, písať tiež veľmi nevedel a príklady počítal na prstoch, v podstate ako malé dieťa. Znalec sa na základe skúmania priklonil k mentálnemu veku odsúdeného vo veku 9 ročného dieťaťa. Diagnóza odsúdeného je podľa znalca trvalá, nemenná a nedá sa liečiť. Odsúdený nevedel definovať, čo je dobro a zlo, či páchal/nepáchal, či robil/nerobil niekomu zle, to všetko bolo u neho na úrovni 9-10 ročného dieťaťa. Znalec dospel k názoru, že v čase páchania skutku, vzhľadom k tomu, že ten skutok páchal opakovane, v podstate v detskej naivite a zastával názor, že s vysokou pravdepodobnosťou odsúdený nevedel, že robí niečo zlé, nevedel pochopiť následky svojho konania. Z uvedených dôvodov dospel znalec k záveru, záveru, že rozpoznávacie schopnosti odsúdeného boli v čase páchania skutku, napriek tomu, že tento skutok páchal opakovane, vymiznuté. Ovládacie schopnosti odsúdeného podľa znalca boli zachované, pričom inteligencia ako taká nemá veľký vplyv na vôľový systém človeka.

Odsúdený nebol závislý na pervitíne, resp. drogách, odsúdený konzumoval psychotropné látky a ani v čase páchania skutku nebol od týchto psychotropných látok závislý. Znalec z uvedeného dôvodu nenavrhol odsúdenému uložiť ochranné protitoxikomanické liečenie ani ochranné psychiatrické liečenie, keďže u odsúdeného sa jedná o nemennú, trvalú poruchu, ktorá sa v psychiatrii liečiť ani nedá, keďže lieky na zvýšenie inteligencie neexistujú.

Na otázku, či odsúdený trpí alebo netrpí duševnou chorobou – poruchou, ktorá by mala vplyv na jeho ovládacie a rozpoznávacie schopnosti a o akú literatúru, resp. z čoho vychádzal jeho záver znalec uviedol, že sa opiera o IQ testy, ktoré robila kolegyňa Mgr. Múdra a podľa tejto hodnoty spadal odsúdený podľa medzinárodnej klasifikácie chorôb, (používal nemeckú verziu H. Dilling z roku 2011) do úrovne miernej duševnej zaostalosti, s minimálnou poruchou správania. Vychádzal z tejto hodnoty zo zahraničia, pričom ale na Slovensku je to výlučne v kompetencii znalcov z odvetvia psychológie, čiže Mgr. Múdra odsúdeného testovala, pričom posudok bol zadaný advokátskou kanceláriou. Vychádzal

z toho, že je to znalkyňa, test vykonala riadne a podľa tejto hodnoty odsúdeného zaradil do miernej úrovne. K rozpoznávacím a ovládacím schopnostiam uviedol, že IQ odsúdeného určite mala nejaký vplyv na páchanie trestnej činnosti odsúdeným, keďže výkon trestnej činnosti zodpovedal úrovni intelektových schopností odsúdeného, to znamená, že odsúdený si nedával pozor, drogy mal rozdávať, pričom diler drog to robieva inak, pričom odsúdený nevedel poriadne počítať, čiže keby tie drogy seriózne predával tak by asi už po mesiaci vykazoval stratu. Podľa znalca detská naivita odsúdeného do dostala do výkonu trestu.

Podľa znalca ak by bol teraz odsúdený testovaný, tak by mu vyšlo podobné IQ, okolo hodnoty 56 plus, mínus, to znamená, že tá mentálna úroveň bude u neho rovnaká, t.j. mentálna úroveň 9-10 ročného dieťaťa, pričom podľa znalca je u odsúdeného diagnóza nemenná, trvalá a stála. Znalec ďalej uviedol, že odsúdený sa počas celého vyšetrenia pred ním hral s hračkou. Znalec diagnostikoval u odsúdeného stredne ťažkú, ťažkú a hlbokú duševnú zaostalosť. Ľudia, ktorí trpia stredne ťažkou duševnou zaostalosťou nevedia rozprávať, tam už je organické poškodenie mozgu, napr. stredne ťažký – imbecilita títo ľudia nevedia už ani rozprávať, pri ťažkej už iba vydávajú zvuky, sú nevyspytateľní v správaní, tá komunikácia v postate nie je možná. Pri tej ťažkej a hlbokej to už sú ľudia, ktorí vydávajú z jeho skúsenosti len zvuky. Odsúdený vedel, že sa jednalo o pervitín, ale podľa znalca nevedel, že pervitín je droga, že ide o niečo zlé a že môže spôsobovať rôzne duševné a telesné poškodenia.

Znalec ďalej uviedol, že odsúdený v čase spáchania skutku nebol závislý na žiadnej návykovej látke a v čase spáchania skutku trpel miernou duševnou zaostalosťou a mohlo u odsúdeného dôjsť k detolerancii intelektu, pri depravácii osobnosti sa môže IQ meniť, napr. dlhodobou, pravidelnou konzumáciou drog alebo psychoaktívnych látok. Nezistil u odsúdeného žiadne prejavy ani známky impulzivitu. Tým, že odsúdený má znížené IQ má zníženú schopnosť reagovať v určitých situáciách, keď je napr. pod tlakom alebo v strese. Znalec zastával názor, že u odsúdeného vzhľadom na dĺžku páchania trestnej činnosti jeho ovládacie schopnosti neboli ovplyvnené, pretože sa nejednalo o impulzívne konanie v afekte a tak odsúdený podľa znalca mohol ovládať svoje konanie.

Na otázku zákonného sudcu, že na jednej strane hovoril, že odsúdený mal vymiznuté ovládacie schopnosti, že aj v čase páchania skutku boli jeho rozpoznávacie schopnosti vymiznuté, ale zároveň v posudku konštatoval, že odsúdený bol schopný chápať zmysel trestného konania. Bolo tak nevyhnutné odstrániť tento rozpor, na čo znalec uviedol, že tie rozpoznávacie schopnosti sa vzťahujú na skutok a odsúdený nie je schopný chápať zmysel trestného konania, určite nie je schopný chápať paragrafové znenia, ale vie, že je súdený, do určitej miery podľa znalca vedel, za čo je súdený, že mal advokáta, ale vždy to podľa znalca bolo na úrovni 8 až 10 ročného dieťaťa. Znalec doplnil svoj záver v tom zmysle, že odsúdený vedel chápať zmysel trestného konania na úrovni 8 až 10 ročného dieťaťa.

Znalec MUDr. Eduard Višňovský na verejnom zasadnutí konanom dňa 09.06.2025 zotrval v celom rozsahu na svojom písomne vypracovanom znaleckom posudku. Uviedol, že si nemyslí, že mierna duševná zaosť má narastajúcu tendenciu. Odsúdený podľa znalca mohol ovládať svoje konanie. Pri posudzovaní, či sú u odsúdeného rozpoznávacie schopnosti vymiznuté a či môže chápať zmysel trestného konania, nevychádzal čisto z diagnózy, nakoľko sa to považuje z odborného - forezného, psychiatrického hľadiska za zavádzajúce, ide o veľmi nebezpečnú cestu posúdenia, pričom samotná diagnóza má determinovať doživotne. Vychádzal z konkrétneho charakteru skutku, z jeho dĺžky trvania, z anamnézy, ktorú mal odsúdený, z trestnoprávnej aktivity a z trestnoprávnej aktivity jeho doterajšieho života, z trestných činov, ktoré v minulosti spáchal. Znalec tak konštatoval u odsúdeného diagnózu na pomedzí mentálnej subnormy a ľahkým stupňom duševnej zaostalosti. Dospel k nej tak, že si všimol, ako doteraz odsúdený žil, zistil, že bol 6 krát súdne trestaný a právoplatne odsúdený. Bol odsúdený aj v Nemecku, kde žil dva roky, u niektorých z predchádzajúcich sudcov – senátov nevzbudil podozrenie, že by mohlo ísť u odsúdeného o nejakú duševnú poruchu a odsúdený sa tak ani nesprával, neprejavoval, preto je možné pochybovať o narušení jeho duševného stavu a teda redukovaní poznávacích a rozpoznávacích schopností. Prihliadal na históriu a charakter skutkov. Bol odsúdený za úverový podvod, nebezpečné vyhrážanie v Nemecku, kde žil dva roky s priateľkou, čiže odsúdený žil kvalitným partnerským vzťahom. Prihliadal na to, ako reálne žil, nie že len samotná diagnóza modifikovala závery jeho znaleckého posudku, ale bolo potrebné o odsúdenom hovoriť ako o probantovi, s tým, že diagnóza ako samotná nerobí vyhodnotenie ovládacích a rozpoznávacích schopností, ktoré sú veľmi dynamickou veličinou a v danom konkrétnom prípade bral do úvahy trestnú činnosť odsúdeného, ktorá bola veľmi bohatá, prihliadal na vyšetrenie J. C., podľa znalca veľmi schopnej psychologičky, ktorá v roku 1993 hovorila o hraničnom pásme retardácie ľahkej zaostalosti. Hraničné pásmo znamenalo,

že bolo na rozhraní mentálnej subnormy a ľahkej duševnej zaostalosti. Znalec bral do úvahy, čo sa stalo bezprostredne po spáchaní skutku, resp. po ňom, keď odsúdený bol psychiatricky vyšetrený v rámci služby na psychiatrickej klinike vo Fakultnej nemocnici Nitra kolegyňou – psychiatrickou, ktorá žiadnu diagnózu mentálnej retardácie u odsúdeného nestanovila a hodnotila iba adaptačnú poruchu po simplexnej, teda jednoduchej osobnosti, samozrejme, že to malo byť časovo nejako limitované ako k tomu dospela alebo nedospela. Po spáchaní skutku bola odsúdenému odporučená hospitalizácia v nemocnici pre obvinených a odsúdených v Trenčíne, kde bol 20 dní.

Z prepúšťacej správy, ktorá bola vypracovaná niekoľko dní po spáchaní trestnej činnosti vyplynulo, že u odsúdeného sa jednalo o známky mentálnej subnormy. V závere bola v diagnóze spomenutá ľahká duševná zaostalosť odsúdeného, ale veľmi často to podľa znalca je praktická záležitosť, pretože v zdravotnej poisťovni sa dáva kód, v ktorom nie je uvedená psychiatrická diagnóza, z dôvodu úhrad nákladov spojených s hospitalizáciou alebo s liečbou a podľa znalca tak sú nútení úplne bizarne nedávať Z-ťkové kódy, aj keď nezistia duševnú poruchu ale onálepkovať pacienta nejakou diagnózou aj hlbšou, hoci by to mohlo byť aj neférové, aby to teda mohlo byť uznané ako hospitalizácia môže odísť bez F-kovej diagnózy. Znalec u odsúdeného dospel k diagnóze na pomedzí mentálnej subnormy a ľahkého stupňa duševnej zaostalosti aj na základe vyšetrení odsúdeného z minulosti a na základe kriminálnej anamnézy doterajších 6-tich právoplatných odsúdení odsúdeného. Odsúdený už o živote niečo vedel, viedol partnerský vzťah, to nebolo nejaké dieťaťko, ktoré vodíte za ruky, ale v Nemecku normálne fungoval, dokonca si z Nemecka prostredníctvom internetových služieb dokázal zakúpiť letenku. Znalec si vyžiadal dokumentáciu z Ústavu na výkon trestu v Hrnčiarovciach nad Parnou, kde z nálezu od MUDr. Martinku, zistil, že s odsúdeným žiadne problémy neboli, aj keď sa mu pripisovala diagnóza ľahkej duševnej zaostalosti, nevyžadoval si žiadne psychofarmaka, žiadne sedenia a psychoterapie, lebo bol bezproblémový pacient. Odsúdený bol 6 krát odsúdený, 3 krát mu bol zadržaný a odňatý vodičský preukaz a bol zastavený políciou ako šoféroval. Znalec tak položil otázku : „ Ktoré malé dieťa šoféruje auto?“ Bola to zo strany odsúdeného trestná činnosť, z dôvodu ktorej bol zastavený. Z dopravnej polície si vyžiadal ďalšiu správu, v ktorej bolo uvedené, v ktorom období bol odsúdený zastavený hliadkou polície, keď sa dopustil prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia, za opakovane neoprávnené vedenie motorového vozidla. Podľa znalca je neprípustné pripisovať tejto diagnóze väčší deficit než má v súdno-psychiatrickej praxi. Odsúdený podľa znalca normálne fungoval a podľa jeho názoru dokázal aj chápať zmysel trestného konania a takisto jeho rozpoznávací schopnosti hodnotil ako zachované. Odsúdený, aj keby uvažoval o tej ľahkej duševnej zaostalosti, čo stále je na pomedzí, lebo psychologické a psychiatrické vyšetrenie je nápomocné pri stanovení diagnózy psychiatrom a nie psychológom. Znalec ďalej uviedol, že z ďalšej dokumentácie vyplynulo, že samotné IQ jednorazové nedefinuje mentálnu retardáciu. Podľa znalca sa jedná o pomocné jednorazové vyšetrenie ako „blesk“, ktoré o ničom nehovorí, a je tak nevyhnutné na túto diagnózu pozerat' komplexne. Ak by bola táto diagnóza bola tak závažná, tak by odsúdený pri jeho vyšetrení nedokázal tak jasne povedať, čo robil, že : „predával som drogy“. Odsúdený žil sociálne normálnym životom, chodil behať, poznal ľudí s firmy HSH, žil normálnym, praktickým životom. Vzhľadom k tomu, že v praktickom živote normálne fungoval, šoféroval, kupoval cez internet letenky, cestoval po svete, zamestnal sa (v Nemecku pracoval ako tesár) a simplexne vedel, čo je náplňou života. Odsúdený otvorene hovoril, že bol zneužitý, vedel, že robil „bieleho koňa“, všetko to vedel vysvetliť. Podľa znalca nebolo možné konštatovať, že v danom prípade odsúdený mohol mať v čas spáchania skutku vymiznuté alebo znížené ovládacie schopnosti. Odsúdený užíval metamfetamín, ale nebol na ňom závislý. Znalec v celom rozsahu teda zotrval na obsahu ním vypracovaného znaleckého posudku.

Odsúdený podľa znalca netrpel chorobou ľahkej mentálnej zaostalosti a hraničnou mentálnou zaostalosťou. Na rozhraní zostal preto, lebo spoločenský život odsúdeného bol normálne fungujúci, aj keď zúžený, svoje schopnosti prejavil v športovom, vzťahovom, pracovnom postoji, pochodil svet a normálne pracoval, preto subnorma a ľahká duševná zaostalosť odsúdeného znalec kvantifikoval ako ľahkú a na pomedzí. Konanie odsúdeného (predaj drog) trvalo veľmi dlho, odsúdený si ho uvedomoval a aj ho pomenoval, takže on vedel, že predáva pervitín, keďže to bola látka, ktorú aj užíval, on vedel, že ju užíva a privyrábal si ňou a rozumel peniazom. Odsúdený vo vzťahu k svojmu konaniu vedel chápať význam dobra a zla.

Podľa názoru znalca odsúdený chápal význam trestného konania, vychádzal z toho, že duševná zaostalosť má 4 stupne. Hovoril o pomedzí subnormy a ľahkej zaostalosti. Je stredne ťažká, ťažká a hlboká. U odsúdeného sa jedná o ten najnižší stupeň, ktorý nie je možné psychiatrovat'

a medicalizovať. Podľa znalca pri takomto ľahkom klientskom náleze nemôže byť reč o tom, že by odsúdený nemohol pochopiť význam trestného konania, pričom to podľa znalca nepripúšťa ani tá samotná diagnostická jednotka. Samotný IQ test nehovorí o intelektovom deficite, je ovplyvňovaný viacerými skutočnosťami. Odsúdený je v ľahkom stupni alebo v pomedzí a preto by nemala vzniknúť nejaká pochyba, že by on nevedel pochopiť, napr., že kto je sudca, kto je prokurátor a prečo je súdený a kto ho súdi.

Z odborného hľadiska sú znalci varovaní, aby nebrali stupne vývoja dieťaťa na konkrétny vek, nakoľko musia posudzovať praktický život človeka aj s prípadným intelektuálnym deficitom. Odsúdený nebol v minulosti vyšetrený u psychiatra, dopustil sa 6 skutkov, nebola mu nikdy obmedzená jeho spôsobilosť na právne úkony, nemal žiadny invalidný dôchodok. Znalec konštatoval, že len ak by mal určiť v akom stupni by videl odsúdeného, bolo by to možno na úrovni 12-14 rokov.

Súd na verejnom zasadnutí konanom dňa 09.06.2025, podľa § 272 odsek 3 v nadväznosti § 289 Trestného poriadku, nevykonal návrh prokurátorky na doplnenie dokazovania ohľadne zabezpečenia rozhodnutia v trestných konaniach odsúdeného doposiaľ ako aj priestupkových spisov, keďže v tomto konaní to považoval za nadbytočné.

Súd na verejnom zasadnutí konanom dňa 07.07.2025, podľa § 272 odsek 3 Trestného poriadku odmietol návrh obhajoby na vykonanie dôkazu a to podaného na verejnom zasadnutí dňa 09.06.2025 vo forme pribratia znaleckého ústavu na preskúmania záverov otázok tak ako boli kladené znalcom, teda na preskúmanie znaleckých posudkov znalcov MUDr. Šomšáka, ktorý bol vypočutý na verejnom zasadnutí a J. C., ktorý bol vypočutý na verejnom zasadnutí, ktorý vypracoval znalecký posudok v prípravnom konaní a bol už vypočutý na hlavnom pojednávaní a to z dôvodu, že sa jedná o okolnosti, ktoré vyhodnotí súd, keďže pribratie znaleckého ústavu súd v danom štádiu konania nepovažuje za opodstatnené.

Zástupkyňa Okresnej prokuratúry Nitra vo svojom konečnom návrhu uviedla, že vykonaným dokazovaním v rámci verejného zasadnutia neboli predložené zo strany obhajoby také dôkazy, na základe ktorých by bolo možné povoliť obnovu konania. Mala zato, že ak aj predložila obhajoba v aktuálnom konaní nový znalecký posudok MUDr. Šomšáka, tak je potrebné poukázať na vykonané dokazovanie jednak v pôvodnom konaní, ako aj na konanie ktoré prebehlo v rámci aktuálneho verejného zasadnutia. Vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že odsúdený prechovával a následne predával, ako aj bezodplatne dával drogy - pervitín a marihuanu, čo potvrdili aj výpovede svedkov v pôvodnom konaní, ku ktorým sa vyjadroval Okresný súd Nitra ako aj Krajský súd v Nitre, v pôvodnom konaní. Svedok J. G. na verejnom zasadnutí, na otázky odpovedal, že čestné vyhlásenie, ktoré on podpísal, a v ktorom bolo uvedené, že v rámci jeho výsluchu na polícii bol na neho vyvíjaný nátlak, on vôbec nečítal, nevedel ani uviesť, či na obecnom úrade, na overovaní podpisu bol sám. Svedok F. G., aj keď predložil podobné resp. rovnaké čestné prehlásenie, uviedol, že pred policajtom v pôvodnom konaní vypovedal pravdu. Čo sa týka znaleckého posudku MUDr. Šomšáka, tak dokonca aj podľa jeho názoru na odsúdeného ovládacie schopnosti nemala mierna duševná zaostalosť žiaden vplyv. Poukázala na znalecký posudok MUDr. Višňovského, ako aj jeho nasledovnú výpoveď (odsúdený mal zachovaný kontakt s realitou, v čase skutku, ktorý trval dva roky vedel vyhodnotiť svoje konanie ako protiprávne, teda vedel, že jeho konanie je nesprávne). Uviedol, že ak by bolo prítomné organické poškodenie mozgu, musela by sa táto skutočnosť preniesť do dlhodobejšej hospitalizácie, pričom zhodné zistenia ako J. C. mala aj Nemocnica pre obvinených a odsúdených v Trenčíne, kde sa taktiež nepotvrdila žiadna vážna choroba, išlo len o adaptačnú poruchu, ktorá odznela, čo by pri duševnej chorobe nebolo možné. Mentálna subnorma nie je mentálna retardácia, ide o jednoduchosť prežívania, oploštenosť vyšších emócií, avšak toto nemá význam nato, aby človek fungoval v rámci nejakých zákonných noriem. Takisto poukázala na aktuálnu správu z ÚVTOS Hrnčiarovce nad Parnou, na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej v texte len so znením „NS SR“), zo dňa 17.6.2025, ktorým najvyšší súd dovolanie odsúdeného odmietol. Tu poukázal okrem iného na fakt, že odsúdený, ani jeho obhajca v pôvodnom konaní nenamietal schopnosť chápať zmysel trestného konania, tiež poukazuje na neexistenciu obmedzenia spôsobilosti na právne úkony. Taktiež NS SR poukázal na skutočnosť, že nie je pravda konštatovanie obhajcu, ktoré mimochodom predostieral aj v tomto našom konaní, že znalkyňa Mgr. Múdra odsúdenému namerala IQ 56, nakoľko táto znalkyňa mu namerala IQ 82, čo konštatoval aj NS SR. Na základe uvedeného je zrejmé, že v pôvodnom konaní sa súdy dostatočne vysporiadali s otázkou trestnej zodpovednosti, ako s otázkou právnou. Mala zato, že

otázka príčetnosti bola v pôvodnom konaní riadne skúmaná a bola riadne zodpovedaná otázka, či odsúdený vzhľadom k svojmu duševnému stavu v čase spáchania skutkov mohol a vedel rozpoznať protiprávne konanie a svoje konanie ovládať. Na základe uvedeného navrhla návrh odsúdeného v zmysle § 399 odsek 2 Trestného poriadku zamietnuť.

Obhajca odsúdeného v konečnom návrhu uviedol, že vykonanými dôkazmi na verejnom zasadnutí bolo preukázané splnenie podmienok na povolení obnovy konania. Má za to, že z troch čestných vyhlásení a z troch vypočutých svedkov, dvaja potvrdili, že v pôvodnom konaní nehovorili pravdu. Význam to má v tom, že potom je narušená okolnosť troch a viacerých. Ďalej bol vykonaný znalecký posudok, jeho doplnenie a bol vypočutý znalec MUDr. Šomšák, navrhnutý obhajobou, ktorý zásadným spôsobom spochybnil a jasne povedal, že odsúdený je na mentálnej úrovni 9 ročného dieťaťa a na poslednom pojednávaní jasne povedal jednu vetu, v ktorej bol rozpor, a to „nechápe význam trestného konania, on vie, že je síce na súde, v budove ale on nevie, o čom sa tu s ním bavíme a aký to má na neho význam“. Má za to, že materiálne bol naplnený odvolací dôvod podľa písmeno c) a ten bude podľa neho predstavený do návrhu ako porušenie čl. 46 ústavy, čl. 6 dohovoru, lebo mentálne nechápavé dieťa nemôže rozumieť trestnému obvineniu. Ďalej uviedol, že dopyčovaný znalec MUDr. Višňovský zmenil proti pôvodnému znaleckému posudku to, že povedal, že odsúdený je na úrovni 14 ročného dieťaťa, preto je podľa názoru obhajcu vnímanie niekde na hranici marginálnej, tej ku ktorej hovorí znalec MUDr. Šomšák, preto podľa neho musí súd okolnosti vyhodnotiť a zodpovedať zásadnú otázku, či odsúdený chápal význam tohto konania a či rozpoznávacie a ovládacie schopnosti v tomto konaní boli, teda či bol alebo nebol príčetný. Je to síce právna otázka, ale vychádza z nových skutkových zistení, ktoré bez svojho zavinenia nemohol predložiť nikto. 9 ročné dieťa nevie nič predložiť. Poukázal na novú líniu dvoch svedkov, ktorí niečo povedali a aj potvrdili svoje čestné vyhlásenia, keďže pred vyšetrovateľom mal byť na nich vyvíjaný nátlak. Preto v zmysle zásady „in dubio pro reo“ a „in dubio pro mitius“ aj pri výklade per analogiam musí súd podľa neho zohľadniť závery znalca J. L. a povoliť obnovu konania a zrušiť rozhodnutia v tom pôvodnom konaní a prerušiť výkon trestu.

Odsúdený v konečnom návrhu uviedol, že sa stotožňuje s tým, čo povedal jeho obhajca.

Podľa § 394 odsek 1 Trestného poriadku, obnova konania, ktoré sa skončilo právoplatným rozsudkom alebo právoplatným trestným rozkazom, sa povolí, ak vyjdú najavo skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr nežnáme, ktoré by mohli samy osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu, alebo vzhľadom na ktoré upustenie od potrestania alebo upustenie od uloženia súhrnného trestu by bolo v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo by bolo v zrejmom rozpore s účelom trestu.

Podľa § 399 odsek 2 Trestného poriadku, súd návrh na povolenie obnovy konania zamietne, ak nezistí podmienky obnovy konania podľa § 394.

Súd po vykonaní dokazovania na verejnom zasadnutí, preštudovaní pripojeného spisu Okresného súdu Nitra, sp.zn. 5T/7/2022, návrhu odsúdeného na povolenie obnovy konania, jeho doplnení, po vypočutí svedkov a znalcov a po vyjadrení všetkých procesných strán na verejnom zasadnutí skúmal, či sú v danom prípade splnené zákonné podmienky pre povolenie obnovy konania v súlade s ustanovením § 394 Trestného poriadku.

Obnova konania je mimoriadny opravný prostriedok, teda nejde o ďalší riadny opravný prostriedok, nejde o ďalší druh odvolania, v rámci ktorého by odsúdený mohol žiadať o opätovné prehodnotenie už vykonaných dôkazov, resp., aby sa súd opätovne zaoberal obhajobou odsúdeného, ktorá už bola známa v pôvodnom konaní. Akýkoľvek zásah do právoplatného a vykonateľného rozhodnutia súdu je preto prípustný len vo výnimočných prípadoch.

Účelom obnovy konania, ako mimoriadneho opravného prostriedku, je odstrániť nedostatky v skutkových zisteniach právoplatných rozhodnutí, pokiaľ dodatočne vyšli najavo nové skutočnosti alebo dôkazy, ktoré neboli rozhodujúcemu orgánu skôr známe. Skutočnosťou skôr neznámou sa rozumie objektívne existujúci jav, ktorý je v tej istej veci dôkazom, alebo ktorý môže mať vplyv na zistenie skutkového stavu

veci a ktorá nebola predmetom dokazovania alebo zisťovania pred rozhodnutím, ktorého sa obnova týka. Z hľadiska splnenia podmienok obnovy konania nie je rozhodujúce, či o skutočnostiach alebo o dôkazoch, ktoré sa v návrhu uplatňujú vedel v pôvodnom konaní navrhovateľ, ale je rozhodujúce, či tieto skutočnosti alebo dôkazy boli alebo neboli známe súdu (R 10/1976). Obnova konania je založená na skúmaní a hodnotení nových skutočností alebo dôkazov, ktoré sú súdu predložené ako reálne skutočnosti alebo dôkazy, teda v konaní o povolenie obnovy konania sa súd obmedzuje na zistenie, či vyšli najavo skutočnosti alebo dôkazy uvedené v § 394 odsek 1 Trestného poriadku. Nové skutočnosti v konaní o povolení obnovy konania treba zvyčajne preukazovať novými dôkazmi (naplnenie prvej podmienky k povoleniu obnovy konania). Pre povolenie obnovy konania je okrem podania návrhu oprávnenou osobou potrebné splniť súčasne aj dve podmienky a to, že musí ísť o skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme a tieto skutočnosti samy o sebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi musia viesť k inému rozhodnutiu, než aké bolo pôvodné právoplatné rozhodnutie, prípadne ak vzhľadom na tieto nové skutočnosti a dôkazy by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu.

Účelom obnovy konania však nie je revízia pôvodného trestného stíhania (neplatí revízny princíp), ani verifikovanie pôvodne vykonaných dôkazov, či spochybňovanie spôsobu, akým ich hodnotil súd v pôvodnom konaní. Tieto sú totiž nezvratné, nemožno ich meniť, ani inak korigovať a dôkazy, ktoré už boli vykonané v pôvodnom konaní nemožno opakovať (revízia pôvodného rozhodnutia a predchádzajúceho mu konania prichádza do úvahy pri podaní dovolania, ak sú splnené zákonné podmienky pre uplatnenie tohto, od obnovy konania odlišného mimoriadneho opravného prostriedku). Súd je oprávnený zaoberať sa len tými výroky, pri ktorých sa navrhovateľ povolenia obnovy konania domáha.

Súd rozhodujúci o návrhu na povolenie obnovy konania v prvom rade musí skúmať existenciu nových skutočností alebo dôkazov súdu skôr neznámych a až následne potom zisťuje, či tieto nové skutočnosti alebo dôkazy samy o sebe alebo v spojitosti s už známymi môžu odôvodniť iné rozhodnutie, ktoré sa týka viny alebo trestu.

Súd po vykonanom dokazovaní na verejnom zasadnutí nezistil žiadne nové skutočnosti ani dôkazy, ktoré by vyšli najavo dodatočne (po nadobudnutí právoplatnosti rozsudku Okresného súdu Nitra sp. zn. 5T/7/2022), teda neboli súdu skôr známe, a ktoré by následne v súlade s ustanovením § 394 Trestného poriadku odôvodňovali povolenie obnovy konania, pretože by mali vplyv na skutkový stav, resp. by mohli privodiť priaznivejšie rozhodnutie vo vzťahu k výroku o treste.

V prípade nových skutočností a dôkazov, na ktoré odsúdený poukázal vo svojom návrhu na povolenie obnovy konania súd uvádza, že na verejnom zasadnutí vykonal výsluch navrhnutých svedkov H. I., F. G., J. G., ktorí predložili súdu zhodné čestné vyhlásenia, obsahom ktorých bolo, že v uvedenom trestnom konaní príslušníci policajného zboru na nich vyvíjali nátlak, aby vypovedali v neprospech odsúdeného a preto ich výpoveď pred vyšetrovateľom tak ani pred súdom sa nezakladá na pravde, pretože boli k nej donútení. Súd predvolal na verejné zasadnutie navrhnutých svedkov. Svedok F. G. na verejnom zasadnutí uviedol, že si nepamätal ako vypovedal na hlavnom pojednávaní ale v prípravnom konaní vypovedal dobrovoľne a vypovedal pravdu, t.j. jeho čestné vyhlásenie je v zrejmom rozpore s tým, čo uviedol na verejnom zasadnutí. Svedok H. I. na verejnom zasadnutí potvrdil, že čestné prehlásenie, ktoré mu samosudca ukázal podpísal dobrovoľne a zotrval na skutočnostiach uvedených v tomto čestnom vyhlásení, na hlavnom pojednávaní uvádzal, že to nie je pravda, čo vypovedal pred vyšetrovateľom. Uviedol, že odsúdený nebol dílerom drog, ale ich konzumentom. Najlepšie si pamätal na výpoveď pred súdom, kde vypovedal, že odsúdený bol konzumentom a nie dílerom. Svedok J. G. na verejnom zasadnutí uviedol, že predložené čestné prehlásenie, ktoré bolo súčasťou návrhu na povolenie obnovy konania podpísal dobrovoľne, zotrval na obsahu čestného prehlásenia i napriek tomu, že nevedel súdu uviesť, kto vlastne písal predložené čestné prehlásenie, nepamätal si ani to, ako sa k nemu dostalo, nepamätal si, či bol na obecnom úrade overiť podpis. Na hlavnom pojednávaní poprel, že by policajti na neho vyvíjali akýkoľvek nátlak.

Navrhnuté výsluchy svedkov, obhajobou označené ako nové dôkazy, ktoré by mohli privodiť priaznivejšie rozhodnutie vo veci, boli súdu známe už v pôvodnom konaní a odsúdenému nič nebránilo už v pôvodnom konaní predložiť súdu takéto čestné prehlásenia. Súd nemá dôvod spochybňovať výpoveď svedkov v pôvodnom konaní, resp. ich dôveryhodnosť, nakoľko už v pôvodnom konaní mali možnosť namietat

postup policajtov pri ich výsluchu, vlastnoručne podpísali zápisnice o výsluchu, pred súdom na hlavnom pojednávaní vypovedali pod prisahou.

Súd vyhodnotil výpovede svedkov v rámci vykonaného dokazovania na verejnom zasadnutí o obnove konania ako nevierohodné, napriek ich obdobnej deklarácii formulovaných v čestných vyhláseniach, z dôvodu, že tieto boli v príkrom rozpore s ich predošlými výpoveďami, či už v prípravnom konaní alebo na hlavnom pojednávaní v pôvodnom konaní, ktorí nevedeli súdu ani dostatočným spôsobom zdôvodniť a preukázať.

Podľa názoru súdu jednoznačne tak existujú pochybnosti o dôvodoch tak podstatných zmien výpovedí svedkov, ktorí v pôvodnom konaní vypovedali po tom ako zložili prisahu, že budú vypovedať pravdu a že nebudú nič zamlčovať v kontexte všetkých okolností, ktoré túto zmenu ovplyvňovali, že si na pôvodné výpovede nepamätali, že nevedeli, kto im samostatne čestné prehlásenia pripravil, resp. či ich pripravovali oni samostatne alebo spoločne, keďže sú po formálnej stránke totožné.

Ďalší navrhovaný dôkaz zo strany odsúdeného bolo pribrať do konania znalca J. L., ktorému súd vyhovel, pribral znalca do konania a na verejnom zasadnutí ho riadne vypočul, taktiež vypočul na verejnom zasadnutí aj znalca MUDr. Višňovského. Obhajoba namietala, že odsúdený v čase spáchania skutku nevedel, že páchal trestný čin, zaoberal sa otázkou, či je odsúdený schopný vnímať zmysel trestného konania. S otázkou príčetnosti, resp. nepríčetnosti sa zaoberal už súd I. stupňa v pôvodnom konaní a taktiež odvolací súd, ktorý vyhodnotili, že odsúdený bol v čase spáchania skutku príčetný, t.j. vedel rozpoznať svoje konanie. Zo znaleckých posudkov a z vyjadrení znalcov k otázke, či je odsúdený schopný alebo nie je schopný vnímať zmysel trestného konania (od skutku a od rozhodnutia ubehol značný čas) a obaja znalci sa zaoberali touto otázkou a zhodli sa, že odsúdený trpí miernou duševnou zaostalosťou, ktorá môže byť na celý život, ide o trvalú poruchu, ale táto nemala vplyv na otázku príčetnosti, resp. nepríčetnosti. Zhodli sa aj v tom, že odsúdený je schopný chápať zmysel trestného konania a preto nenavrhli uložiť odsúdenému ochrannú liečbu. Ani tu súd nevzhladol nové skutočnosti, ktoré by neboli súdu skôr známe. Súd nad rámec uvádza, že je potrebné konštatovať, že odsúdený dokázal užívať drogy (k čomu sa aj sám priznal), i napriek diagnostikovanej miernej dušenej zaostalosti, tá duševná zaostalosť mohla do určitej miery ovplyvňovať jeho rozpoznávaciu schopnosť, podstatné je, aká je tá miera (trestná zodpovednosť). Súd k námietke obhajoby, že dopočúvaný znalec MUDr. Višňovský zmenil proti pôvodnému znaleckému posudku to, že povedal, že odsúdený je na úrovni 14 ročného dieťaťa, uvádza, že vyjadrenie obhajoby je nepresné, zavádzajúce, bolo vytrhnuté z kontextu a nezodpovedá reálne stanovisku znalca MUDr. Višňovského, ktorý ale uviedol, že vek 14 rokov ak by aj pripustil, tak len z čisto teoretického (knižného) hľadiska, by v takom prípade „strečil 14 rokov „

Súd nevyhovel návrhu obhajcu, nepribral do konania znalecký ústav, nakoľko i napriek rozdielnym záverom znaleckých posudkov, ktoré neboli až tak závažné, že by ich nemohol súd zhodnotiť a vyhodnotiť, aby súd pribral do konania znalecký ústav, absentovala taktiež výnimočnosť a obzvlášť závažný prípad, ktorý by si vyžadoval osobitné posúdenie, takúto skutočnosť súd nevzhladol. V neposlednom rade súd poukazuje, že sa priklonil k znaleckému posudku MUDr. Višňovského (tým nespochybňuje odbornosť MUDr. Šomšáka), nakoľko podal znalecký posudok bezprostredne po spáchaní skutku a súd nevzhladol žiadne pochybnosti o jeho odbornosti a kvalifikovanosti, pričom znalec aj na verejnom zasadnutí zodpovedal bezprostredne, erudovane a s prehľadom na všetky položené otázky.

Čo sa týka námietky obhajcu ohľadne prejudiciálnej otázky, v znení, že je podaný návrh na prejudiciálnu otázku, kde Najvyšší správny súd Slovenskej republiky sa pýta súdneho dvora Európskej únie, či je možné zásadu „lex posterior mitius“ aplikovať ich v právoplatne skončenom priestupkom alebo administratívnom konaní, ktorá podľa čl. 6 Štrasburského dohovoru o ľudských právach má trestný charakter, a preto ja výkladom per analogiam, že ak v tejto trestnej veci, ktorá bola právoplatne skončená došlo od 06.08.2024 k radikálnemu zníženiu trestných sadzieb, aj v tomto prípade by sa podľa jeho názoru mala aplikovať zásada „lex posterior mitius“, a to v nadväznosti na zásadu ekvivalencie o to viac, že ide o osobu, ktorá má duševné problémy. Zatiaľ nebolo rozhodnuté o prejudiciálnej otázke, a preto obhajca zastával názor, že aj v tomto konaní je priestor na polozenie prejudiciálnej otázky, aby nedošlo k porušeniu zásady zákonného sudcu, kedy zákonným sudcom odsúdeného sú aj sudcovia

v Luxembursku. Obhajca to zdôvodnil a poukázal na čl. 24 základných práv Európskej únie v spojitosti s čl. 47 a 48, keďže podľa znalca MUDr. Šomšláka mal odsúdený úroveň 9 ročného dieťaťa keďže čl. 24 je priamo aplikovateľný a je súčasťou primárneho práva Európskej únie. Súd k uvedenej námietke obhajcu uvádza, že súd môže o takejto prejudiciálnej otázke rozhodovať neprímerane dlho. V prípade ak by bolo rozhodnuté v prospech návrhu, tak súdy by boli povinné konať z úradnej moci.

Odsúdený na záver uvádza, že po právoplatnosti odsudzujúceho rozsudku nastali zmeny právnej úpravy drogových trestných činov, za spáchané skutky by odsúdenému podľa platných zákonných ustanovení (§ 173 odsek 1, odsek 3 písmeno a/ Trestného zákona) hrozil trest odňatia slobody vo výmere sedem rokov až pätnásť rokov) a v danom prípade by nebol skutok kvalifikovaný ako obzvlášť závažný zločin ale ako zločin. Novelou Trestného zákona, platnou od 15.03.2024 a účinnou dňom 06.08.2024, po zverejnení Nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PL ÚS 3/2024 z 03.07.2024, došlo k výraznej zmene výšky trestov za tzv. drogové trestné činy vrátane trestnej činnosti, za ktorú bol právoplatne odsúdený v roku 2022, pričom mu bol oproti súčasnej právnej úprave uložený neprímeraný trest, o ktorého zmenu, z dôvodu toho času miernejšieho postihu za rovnaký skutok, usiluje. Podľa predchádzajúcej právnej úpravy (do 06.08.2024) sa na jeho skutok hľadalo ako na obzvlášť závažný zločin s trestnou sadzbou od 10 do 15 rokov oproti aktuálnemu zneniu (od 06.08.2024), podľa ktorého by bol jeho skutok kvalifikovaný už iba ako zločin, kde je výrazne nižšia trestná sadzba (rozpätie 7 až 15 rokov). Úmyslom zákonodarcu v súvislosti s novelizáciou Trestného zákona účinného od 06.08.2024 nebolo prehodnocovanie každého právoplatne uloženého trestu odňatia slobody, ktorý bol uložený podľa platných a účinných trestných predpisov do 06.08.2024. Zmena príslušných ustanovení Trestného zákona v čase po nadobudnutí právoplatnosti rozsudku vyhláseného v pôvodnom konaní nie je dôvodom na povolenie obnovy konania, ak zákon neustanovuje inak, pretože podstatou obnovy konania je naprávať možné skutkové omyly, pričom pri zmene zákona sa nemení skutok, ale mení sa právo. Táto novela sa vzťahovala na konania, kde zanikla trestnosť činu a uložený trest ešte nebol vykonaný, prípadne na také trestné konania, ktoré v čase účinnosti novely Trestného zákona neboli ešte právoplatne skončené, teda kde ešte prebiehalo trestné konanie (ak došlo k zmene právnej kvalifikácie, alebo zmene trestnej sadzby).

V takom prípade sa po účinnosti novely Trestného zákona (od 06.08.2024) konanie páchatel'a posudzovalo a trest sa ukladal podľa Trestného zákona, ktorý bol ako celok pre páchatel'a priaznivejší tak, ako to vyplýva z ustanovenia § 2 odsek 1 Trestného zákona (časová pôsobnosť). V konaní o povolenie obnovy konania ako mimoriadneho opravného prostriedku však nemožno bez relevantných nových dôkazov, či nových skutočností súdu skôr neznámych (ktoré odsúdený v konaní nepredložil) nanovo posudzovať trestnosť činu, či primeranosť trestu uloženého odsúdenému v pôvodnom konaní v roku 2022, takúto možnosť aplikácie novely nepripúšťajú ani prechodné a záverečné ustanovenia novelizovaných trestných kódexov.

Jediným prípadom, kedy neskoršia zmena právnej úpravy odôvodňuje povolenie obnovy konania (a to za ďalších konkrétnych podmienok) je ten, ak Ústavný súd Slovenskej republiky svojím rozhodnutím podľa čl. 125 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, ktoré by bolo považované za skutočnosť skôr neznámu podľa § 394 ods. 4 písm. b/ Tr. por. a § 93 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov, vyslovil nesúlad niektorého ustanovenia tých právnych noriem, na základe ktorých bol vydaný právoplatný odsudzujúci rozsudok, s Ústavou Slovenskej republiky, ústavným zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, s ktorou vyslovila súhlas Národná rada SR a ktorá bola ratifikovaná a vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom. V prejednávanej veci odsúdeného však nejde o tento prípad. Ustanovenie čl. 50 ods. 6 Ústavy Slovenskej republiky síce upravuje časovú pôsobnosť trestnoprávných hmotných noriem a táto je aj výslovne obsiahnutá v ustanovení § 2 ods. 1 Tr. zák., podľa ktorého sa trestnosť činu posudzuje a trest ukladá podľa zákona účinného v čase, keď bol čin spáchaný s výnimkou prípadu, ak v čase medzi spáchaním činu a vynesením rozsudku nadobudnú účinnosť viaceré zákony a v ktorom prípade sa trestnosť činu posudzuje a trest ukladá podľa zákona, ktorý je pre páchatel'a priaznivejší. Neskorší Trestný zákon ako pre obžalovaného priaznivejší však možno aplikovať iba do konečného rozhodnutia o trestnom čine v trestnom konaní, t. j. do právoplatného skončenia veci.

Zmena právnej úpravy po nadobudnutí takého právoplatného odsudzujúceho rozsudku je preto z hľadiska posudzovania trestnosti skutku a ukladania trestu právne irelevantná a nemôže zakladať dôvod na jeho revíziu prostredníctvom návrhu na povolenie obnovy konania. Novelou Trestného

zákona síce bola uložená povinnosť súdu preskúmať skoršie právoplatné rozhodnutia, avšak iba tie, pri ktorých zanikla trestnosť činu podľa § 84 Tr. zák., ak uložený trest dosiaľ nebol vykonaný, čo nie je prípad odsúdeného. Odsúdený v rámci konania o povolení obnovy konania nepoukázal na žiadnu novú skutočnosť, ani neoznačil žiadne také nové dôkazy, ktoré by nemohol bez svojej viny predložiť v pôvodnom konaní a ktoré by mu mohli privodiť priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Podstatou obnovy konania nie je naprávať, resp. zmierňovať už uložený trest. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti dospel súd k záveru, že návrh odsúdeného na obnovu konania neobsahoval žiadne nové skutočnosti, ani dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by vyšli najavo po právoplatnosti rozhodnutia v merite veci, a ktoré by v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi mohli zmeniť pôvodné právoplatné rozhodnutie o treste odsúdeného.

Vzhľadom na vyššie popísané dôvody a absenciu podmienok obnovy konania súd rozhodol tak ako je to vyššie uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia, že návrh odsúdeného na povolenie obnovy konania podľa § 399 odsek 2 Trestného poriadku zamietol.

Poučenie:

Proti uzneseniu je prípustná sťažnosť do 3 (troch) pracovných dní od jeho oznámenia. O sťažnosti rozhoduje Krajský súd v Nitre. Sťažnosť má odkladný účinok. Právo podať sťažnosť nemá ten, kto sa tohto práva výslovne vzdal.